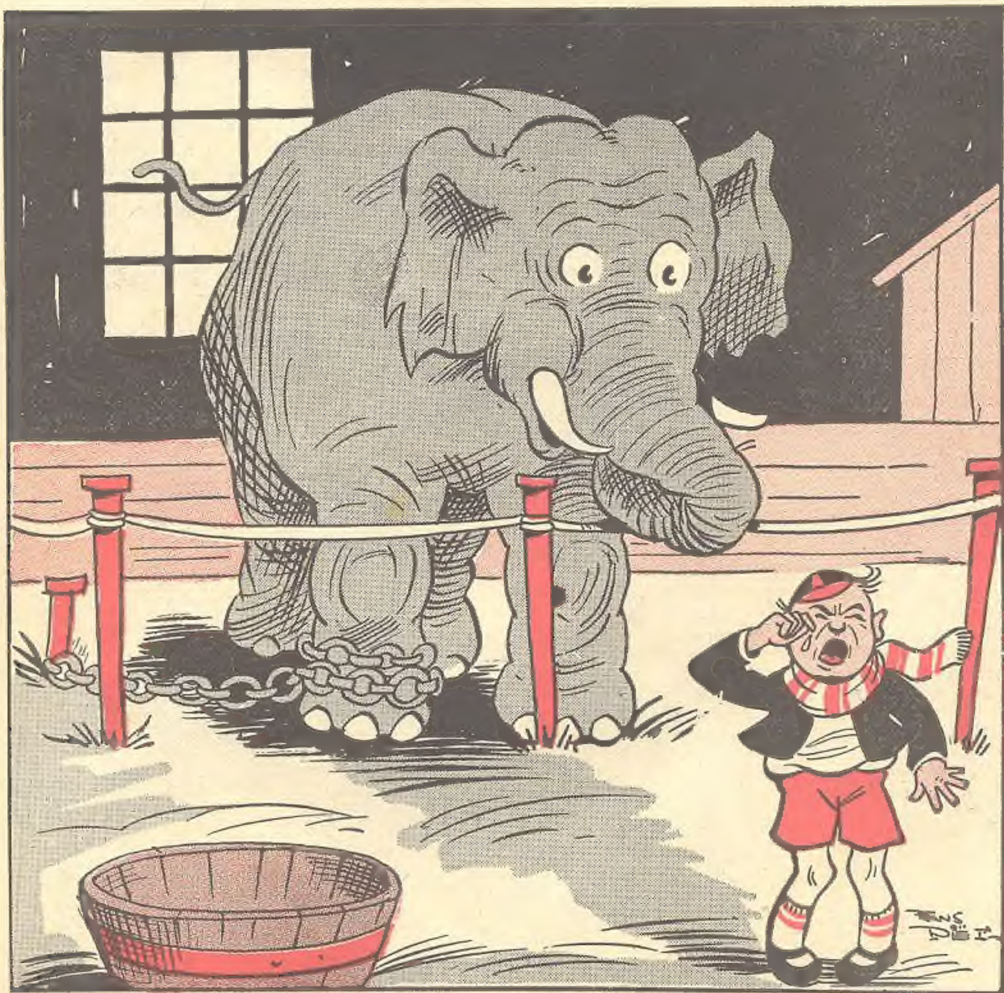
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 24 NOVEMBER 1938

DE OLIFANT MOCHT „EVEN" HAPPEN VAN ZIJN APPEL!!

KABOUTER RIJPBAARD

VAN 'N NIEUWSGIERIG KABOUTERTJE EN ZIJN ZONDERLING AVONTUUR

PIM was een leuk kaboutertje. Vooral Knipmaar, de oude kleermaker der kabouterstad, hield veel van hem. Niemand was zo secuur op zijn pakje als Pim, zelfs de koning niet.

Maar kabouter Pim had één groot gebrek: hij was ontzettend nieuwsgierig. Als Pim door het bos wandelde, ontdekte hij steeds iets nieuws. En omdat hij overal het fijne van wou weten, duurde het dikwijls uren voordat hij 't onderzocht had. Natuurlijk kwam Pim op die manier geregeld te laat thuis en de poort der kabouterstad was dan gesloten. De poortwachter, die zijn uitkijkpost heel hoog in een oude, kronkelige boom had, liet Pim wel tienmaal kloppen voordat hij open deed. Het verveelde hem reeds lang, dat hij telkens voor dien nieuwsgierigen Pim naar beneden moest en hij had er zelfs bij den koning over geklaagd.

Pim kreeg 'n geducht standje en 'n volle week was hij voordat de poort van kabouterstad gesloten werd binnen. Pim leerde wel door op alles acht te slaan, maar er was vaak veel bij, dat de moeite niet waard was.

Op een frisse herfstmorgen moesten de kabouters bijeenkomen om 'n aantal raadgevingen aan te horen uit de mond van hun dokter, 'n wijs man die voor iedere ziekte een kruid kende. Nu de winter ging aanbreken wilde de dokter nog 'ns waarschuwen voor de gevaren, die de kabouters in 't bos dan bedreigden.

Vooral raadde hij hun aan 's winters nooit te lang in het bos te blijven. Pim dacht, dat de kabouterdokter speciaal hem aankeek bij deze woorden, en hij luisterde met des te meer aandacht.

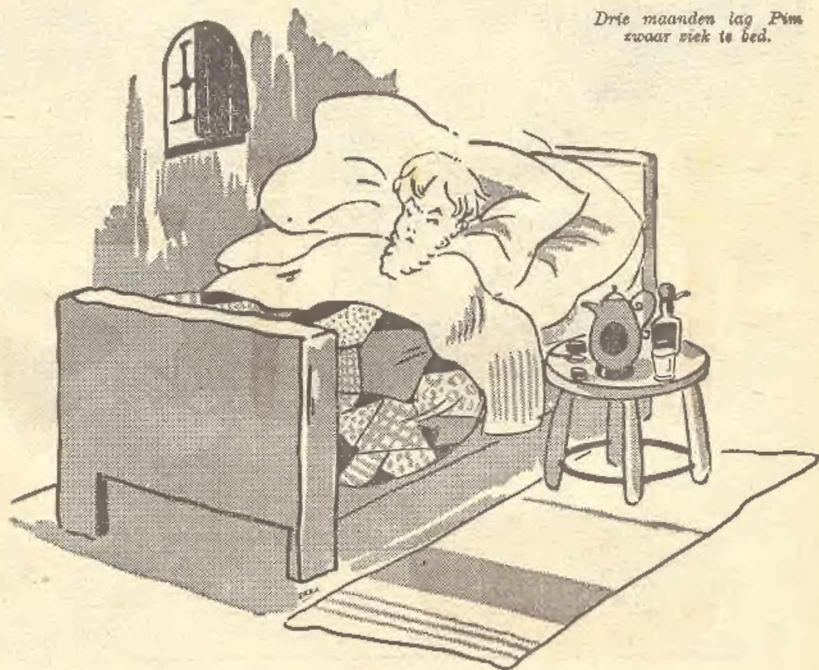
„En denkt er wel aan, beste vrienden," ging de dokter verder, „dat het zeer slecht is voor de gezondheid in de mist te lopen. Bovendien heb je kans, dat het tijdens mist opeens flink gaat vriezen. Dan wordt alles zo mooi, zo prachtig wit. Rijp, noemen de mensen dat. Maar voor ons kabouters is 't gevaarlijk. Wij hebben dan direct een zware verkoudheid te pakken."

Pim nam zich ernstig voor te zorgen nooit lang in 't bos te blijven en voor die mist zou hij dubbel op z'n hoede zijn. Werkelijk, een maand, zelfs langer, kwam Pim op tijd.

„Pim is helemaal niet nieuwsgierig meer," zeiden de kabouters onder elkaar, „hoe zou dat komen?"

„Dat weet ik niet," bromde de poortwachter, „maar ik hoef nu in ieder geval niet meer elke avond uit m'n boom te komen om voor Pim de poort open te maken. Je snapt, dat ik dat fijn vind."

Pim hoorde natuurlijk niets van al die praatjes, maar hij bemerkte wel, dat de andere kabouters hem

Drie maanden lag Pim zwaar ziek te bed.

met bijzondere aandacht gadegeslegen.

Totdat op een keer de nieuwsgierigheid het weer won en toen beleefde kaboutertje Pim een avontuur, dat hij nooit zou vergeten.

Het had een paar nachten stevig gevroren en Pim besloot eens 'n flinke wandeling te gaan maken. Hij vond het prettig over de hard bevroren grond te stappen en....

„Misschien zie ik wel wat nieuws," zei Pim.

Toen hij een half uur stevig had doorgewandeld, kwam 't kaboutertje aan een ven.

„Hé, wat is dat?! Sjonge, jonge, het heeft stevig gevroren," riep Pim. „Ik had niet gedacht dat er al ijs op zou liggen."

Pim stapte naar het ven en probeerde of het ijs stevig genoeg was. Voetje voor voetje ging hij verder, tot midden er op. En toen zag Pim iets nieuws!

Helemaal aan de andere kant van 't ven was een jongetje aan het schaatsenrijden en zoiets had de kabouter nog nooit aanschouwd. Voorzichtig sloop Pim dichterbij en hij verschool zich achter 't riet.

„Dat gaat fijn!" zuchtte Pim. „Ik zal onzen smid eens vragen of hij voor mij ook zulke ijzers onder mijn schoenen kan maken en dan zal ik de kabouters 'ns wat nieuws leren."

Pim was zo in bewondering verdiept, dat hij niet merkte hoe het langzaam donker begon te worden. 't Was trouwens pas middag. Totdat de kabouter het jongetje bijna niet meer kon onderscheiden.

„Hé, wat heb ik nu?" zei Pim.

Er hing een zware, grijze lucht tussen de bomen en op 't ven....

„Dat is mist!" dacht de kabouter. „Vlug naar huis."

Maar dat ging niet zo vlug, want Pim kon de weg niet meer vinden. Wat kreeg hij het koud! Zijn mooie pakje werd vochtig en toen — zag hij het goed? — helemaal wit. Ook de takjes van de bomen en de struiken werden helemaal wit.

„De mensen noemen dit rijp en de kabouterdokter zegt, dat het voor ons erg gevaarlijk is!" schoot 't Pim ineens te binnen

Kwam hij nu maar vlug thuis! Hoe lang had hij reeds rondgedwaald? Zouden ze hem niet gaan zoeken? Maar neen, je kon immers geen meter voor je uit zien.

Pas twee uur later bereikte Pim de kabouterstad. De poort was dicht en de wachter zat niet in de boom. Hij durfde niet buiten te blijven met die mist. Wat duurde het lang voordat hij de poort kwam opendoen!

Maar de wachter kwam niet alleen. Er waren veel kabouters bij hem en de dokter liep voorop.

„Pim! Pim! En ik heb je nog wel zo gewaarschuwd voor die mist!" zei de dokter ernstig.

Pim kon wel schreien, zo moe en ziek was hij.

„Kijk zijn baard!" riep een der kabouters. „Hij ziet helemaal wit!"

Pim keek zelf ook.

Zijn baard was spierwit, net zo wit als de takjes.

„Kabouter Rijpbaard!" zei een spotvogel.

De anderen moesten lachen, maar toen nam de dokter Pim mee naar zijn huisje en hij stopte hem vlug onder de wol. Drie maanden lag Pim zwaar ziek te bed. 'n Ogenblik zelfs dacht men, dat hij ging sterven. Toen hij weer buiten mocht komen, waren zijn wandellust en nieuwsgierigheid verdwenen. En als hij eens uitging, dan bleef hij dicht bij de kabouterstad. Er kon gebeuren wat wou, maar Pim ging niet meer kijken.

De naam „Rijpbaard" raakte hij niet meer kwijt. Alle kabouters noemden hem zo. In 't begin werd Pim er kwaad om, maar op 't laatst kon het hem niet meer schelen. Haast iedere kabouter had zo'n bijnaam.

En.... het herinnerde hem tevens aan zijn zonderling avontuur. Het zonderlingste van heel zijn leven.

N. H.

IK BEN OP KOMST

Zeg, kijk 's, wat die leuke man
Een haast heeft; en wat hij al niet
In hand en zak met zich meesleept....
Haast niet te geloven wat je ziet!

Een nikker-paljas slingert er
Zo lustig beng'lend heen en weer.
En uit dien zak daar steekt zowaar
Het guitig kopje van een beer.

Hei, hei, wat loopt die brave man
Haast als de wind zo snel.
Zijn jullie braaf geweest dit jaar?
Ja, heus? Dan komt hij wel!

De nikker roept: „'k Wil naar mijn broer.
Die vindt het reuzenfijn."
Maar beertje bromt: „Jij hebt het mis,
Bij zusje moet ik zijn."

„Ik kom, ik ben er," roept de Sint,
„'k Heb alles op mijn rug.
En wie 't niet hebben wil, nou ja,
Die geeft het maar.... terug."

VALLY

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

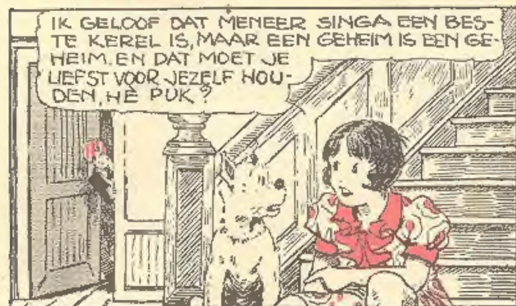

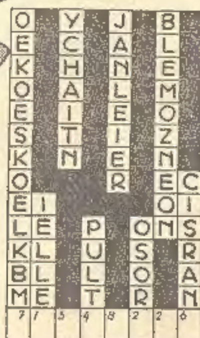

BONT ALLERLEI

Bloemenpuzzle

In elke rij zie je van boven naar beneden letters getekend staan. Nu is het zaak om deze letters telkens zodanig te schikken, dat er een naam van een bloem te lezen komt. Als voorbeeld zullen wij er eentje verklappen. Wanneer de letters van de eerste rij g o e d gerangschikt zouden zijn, zou je kunnen lezen: K o e k o e k s-b l o e m. Snap je 't? Nu jij de andere.

Nóg iets. Ben je klaar met die 8 namen, dan kijk je naar die cijfertjes onderaan de puzzle en je neemt uit het eerste gevonden woord de zevende letter, uit de tweede bloemennaam de eerste letter, en uit de derde naam de de derde letter en zo ga je door. Als je klaar bent, moet je dus 8 letters gevonden hebben en die vormen samen alweer een bloemennaam. Hoe heet nu deze bloem?

Oplossingen vorig nummer

EEN WOLF ONDER DE SCHAPEN

Draai het plaatje een halve slag om en dan vinden jullie de wolf aan de bovenkant.

OP BEZOEK
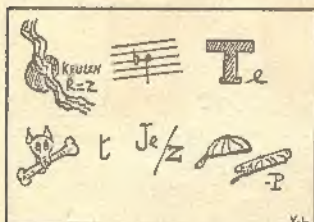

NOU EN?

1. Ge-be-ente.
2. Be-vrij-der.
3. I-den-titeit.
4. Be-vrij-den.

SPREEKWOORDENREBUS 13

Beter benijd dan beklaagd.
(v) beter - ben - ij - d - d -(k)an - bek - - l - a -a - g - d.

Spreekwoordenrebus 14

Wie zijn die twee bekenden?

Wat doet die boer? Het lijkt net of hij veel plezier heeft en naar iets kijkt. Jullie willen toch allemaal weten wat dat voor 'n plaatje is, niet? Dan maar gauw een potlood genomen en beginnen bij 1. Vandaar verder naar 2 enz. totdat je bij 39 bent beland. Dan hebben jullie 'n leuk plaatje getekend en zien jullie twee bekenden.

Waar is die kleermaker?

Meneer Knikkebolletje zat te genieten van 't zonnetje. „Fijne sigaar," dacht hij, „en 'n nieuw pak. Geen mens die me wat doet!" Maar wat was hij geschrokken, toen hij meneer Knoopdraad in de verte zag komen. Want Knikkebolletje's pak was nog niet betaald en de kleermaker was geen mannetje om zonder handschoenen aan te pakken. Zien jullie den kleermaker ook?

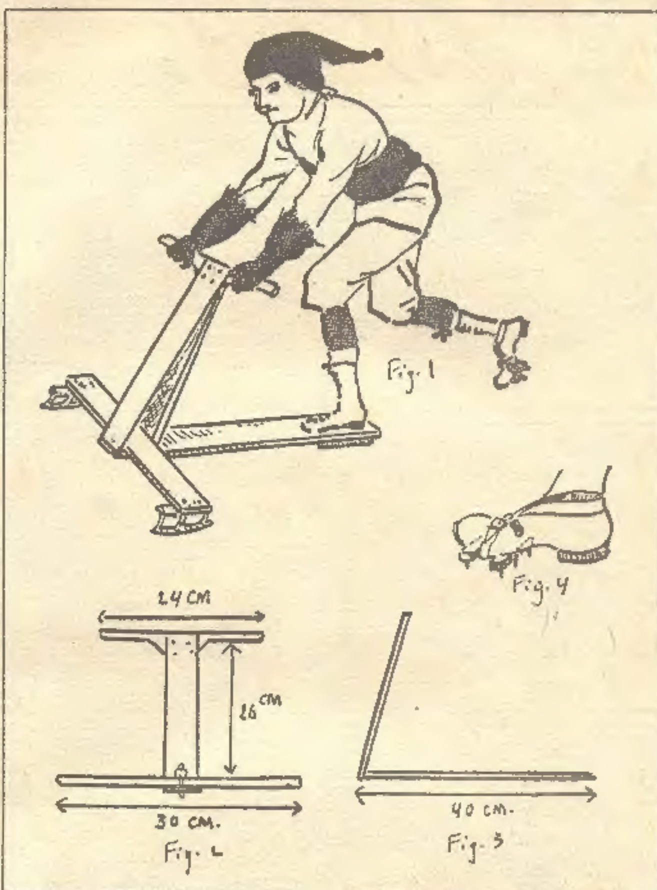

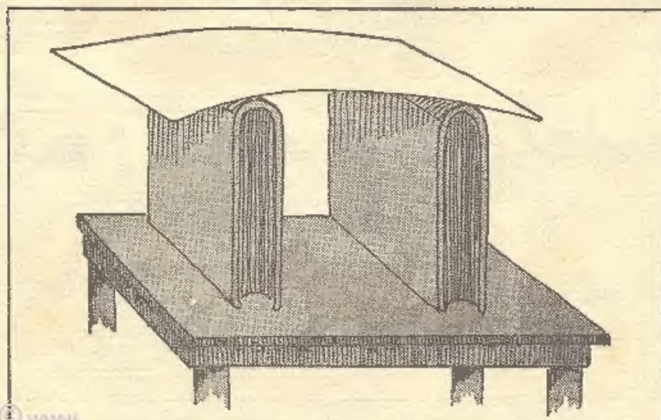
Een leuk spelletje

Hier hebben jullie een spelletje dat zowel buiten als binnen kan gespeeld worden. Alles wat je nodig hebt is: een touw, een appel en een zakdoek. De appel hang je op aan het touw, zodat hij precies ter hoogte van de mond van den blindeman komt te hangen. Hij, die geblinddoekt wordt, moet z'n handen op z'n rug houden en proberen in de appel te bijten.

HOE MAKEN WIJ EEN IJS-AUTOPED?

DE tijd voor sneeuw- en ijspret staat voor de deur. De ene schaatst, de andere glijdt. De leukste glijer, die jullie kunnen maken, is echter 'n ijsglijer of ijs-autoped, zoals je ziet op fig. 1. Daar heb je voor nodig: vier stevige plankjes en drie oude schaatsen. De maten zie je nauwkeurig aangegeven in fig. 2 en 3, zodat die geen moeite opleveren. Alleen moet je letten op het volgende. De beide schaatsen onder het dwarsplankje van 30 cm. worden niet direct aan dat plankje vastgeschroefd. Eerst spijkeren jullie er nog een schuin latje onder en dan eerst de schaatsen. Aldus nemen de beide schaatsen een schuine stand in van ongeveer 80 graden. Nodig is zulks echter niet absoluut, maar 't vergemakkelijkt het glijden. Aan de rechterschoen bevestigen jullie met een riempje (zie fig. 4) een blokje, dat voorzien is van een zestal stevige, scherpe spijkers. Zulks natuurlijk om het duwen mogelijk te maken. Heb je zo'n blokje niet aan je schoen, dan loop je de grootste kans, bij de eerste duw tegen de vlakte te liggen. En zo prettig is dat nu tóch niet. Het plankje, waarop je komt te staan, moet je niet te smal nemen. Zeker 15 cm. en je maakt het aan het dwarsplankje vast met een stevige bout. Niet met spijkers. Spijkers zullen jullie gewicht wel dragen, maar op de duur loslaten, met alle gevolgen van dien. Dus een gaatje branden of boren door het midden van de dwarslat en het uiteinde van de langste plank. In fig. 2 zien jullie wel hoe 't moet en handige jongens zoals jullie spelen het wel klaar.

WINDTUNNEL

Zet twee boeken van dezelfde afmetingen op hun kant op de tafel. Bedek ze met een velletje papier niet veel groter dan de afstand tussen de boeken. (Ongeveer 3 duim of zo).

Vraag nu je vrienden wat er zal gebeuren als je in de tunnel blaast. Allen zullen er zeker van zijn, dat het papier er af zal geblazen worden. Maar het papier wordt naar binnen gezogen. Hoe sterker je blaast, hoe sterker het papier naar binnen buigt. Als de boeken die gebruikt worden dun zijn en niet te zwaar, zullen ze ook naar binnen gedrukt worden.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

HEEFT EEN EQUIPAGE!

35

